Ἔτος Ε — Ἀριθμος 360 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Ἐν Ἀθηναις 6 Απριλιου 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελὼ καὶ Ἰουλίου Δωτέρ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Ρ — Fortuné du Boisgobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.) Οὐίλκη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδονῆ, (συνέχ.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχήν. Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Δ'

Ἡ Μαριέττα, μεθ' ὅλας τὰς περιποιήσεις, δὲν εἶχεν ἀκόμη συνέλθει ἐκ τῆς λιποθυμίας. Οὐδεμία βελτίωσις παρετηρεῖτο, καὶ ὑπῆρχε φόβος μὴ τὸ αἷμα, ὅπερ ἠκούετο ῥογχάζον ἐν τῷ στήθει καὶ ἐκάλυπτε τὰ χείλη της δι'ἐρυθροῦ ἀφροῦ, τὴν ἔπνιγεν ἐπὶ τέλους.

Ὁ Μοὺλ ἐπανευρίσκων αὐτὴν ὡς τὴν ἀφῆκεν ἔκαμε κίνημα ἀγανακτήσεως. Ἐβασίζετο ἐπὶ τῶν ἀνακαλύψεων τῆς κόρης αὐτῆς, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρύψῃ ὅτι αἱ παρατηρήσεις, αἵτινες εἶχον γίνει, ἦσαν ἀνεπαρκεῖς, ὅπως θέσουν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ δολοφόνου. Ἤλπιζεν, εἶνε ἀληθές, ὅτι αἱ καταθέσεις τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιὲ δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ τὸν διαφωτίσουν, ἀλλ' ὁ κλητὴρ ὁ ἀποσταλεὶς εἰς τὴν ὁδὸν Γραμὸν δὲν ἐπανήρχετο.

Τέλος ἀφίκετο, ἀλλὰ μόνος.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μούλ.

— Ὁ κύριος Δαλισιὲ δὲν εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Καὶ δὲν γνωρίζουν ποῦ εἶνε;

— Οὔτε κατὰ ποίαν ὥραν θὰ ἐπανέλθῃ;

— Ὄχι, ἐξῆλθε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὰς ἐννέα, ἔπειτα ἐπανῆλθε τὸ ἑσπέρας διὰ νὰ ἐνδυθῇ καὶ δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον.

Ὁ Μοὺλ συνέσπασε τὰς ὀφρῦς μὲ ὕφος ζωηρᾶς δυσαρεσκείας. Ἦτο προφανὲς ὅτι θὰ ἔχαναν πολύτιμον καιρόν, ἴσως ἀνεπανόρθωτον.

— Ὑπομονήν, εἶπε· πρέπει νὰ περιμένωμεν.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κλητῆρα:

— Παρήγγειλες νὰ τῷ εἰποῦν ὅταν ἐπανέλθῃ ὅτι τὸν περιμένομεν ἐδῶ;

— Μάλιστα.

— Δὲν εἶπες διὰ ποῖον λόγον;

— Μοὶ τὸ εἴχατε ἀπαγορεύσει. Ἀφῆκα μόνον τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας.

— Εἰς ποῖον ὡμίλησες;

— Εἰς τὸν θυρωρόν. Ὁ ὑπηρέτης εἶχε καὶ αὐτὸς ἐξέλθει.

— Καλά.

Ὁ Μοὺλ ὑπέμεινε μετὰ δυσαρεσκείας.

Ὁ ὑπαστυνόμος, ἀναμένων τὴν ἄφιξιν τοῦ Λαυρεντίου, ἤρξατο ἀνακρίσεως ἧς γνωρίζομεν περιληπτικῶς τὸ ἀποτέλεσμα:

Λουδοβῖκος Μορτάν, χρωματέμπορος καὶ οἰκοδεσπότης τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.—Ἡ κατάθεσίς του ἦν ἀσήμαντος. Ὁ μάρτυς δὲν ἔβλεπε τὴν κυρίαν Δαλισιὲ παρὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου. Τὸ μᾶλλον στενοχωροῦν αὐτὸν εἶνε ἡ δυσφημία, ἣν ἡ οἰκία του θὰ λάβῃ ἕνεκα τοῦ κακουργήματος.

Ἔρρικος Ρισετέρ, ὑπάλληλος τοῦ κυρίου Μορτάν, ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀνακοίνωσιν ἣν ἔκαμε κατὰ τὴν ἄφιξιν τῆς ἀστυνομίας. Ἐν τούτοις νομίζει ὅτι διερχόμενος πρὸ τῆς δενδροστοιχίας παρετήρησε τὴν θύραν ἡμιηνεῳγμένην.

Ἐρ. — Εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου; Σκεφθῆτε.

Ἀπ. — Ναί. Δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω.

Ἐρ. — Παρετηρήσατέ τινα κατὰ τὴν δενδροστοιχίαν;

Ἀπ. — Δὲν ἐπρόσεξα.

Ἐρ. — Τί ὥρα ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἀπ. — Δέκα καὶ τέταρτον.

— Ὁ κύριος Δαλισιὲ πιθανῶς ἐξερχόμενος θὰ ἐλησμόνησε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, παρετήρησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Ἂν ὅμως εἶχεν ἐξέλθει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἶπεν ὁ Μούλ.

Ὁ κύριος Γροσλέν, ὑπάλληλος ἐνοικιαστὴς τοῦ δευτέρου πατώματος, ἐπαναλαμβάνει τὰς πρώτας ἀνακοινώσεις του.

— «Εἰσῆλθεν, εἶπε, μετὰ τῆς συζύγου του τὴν ἐννάτην καὶ ἡμισείαν καὶ δὲν ἐξῆλθε πλέον. Τὴν ἐπαύριον εὗρε τὴν θύραν τῆς δενδροστοιχίας κλειστὴν ὡς συνήθως».

Λουΐζα Ρεσπέλ. Σύζυγος τοῦ κυρίου Ρουσινιὲ οἰνοπώλου κατὰ τὴν ὁδὸν Καρδινέ. (Ἡ μάρτυς αὕτη καταθέτει μετὰ μεγάλης εὐχερείας τὰ ἑξῆς):

— Δὲν κατόρθωσα ποτὲ νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν Δαλισιέ. Ἀλλὰ τὴν Μαριέτταν τὴν γνωρίζω πρὸ πολλοῦ. Μάλιστα. Εἴμεθα καὶ αἱ δύο ἀπὸ τὸ ἴδιο χωρίο πλησίον τοῦ Καέν... Καϋμένη Μαριέττα! Εἶνε 33 χρόνων καὶ εἶνε 12 χρόνια ποῦ ἦλθε εἰς τὸ Παρίσι, ἀφοῦ ἐμάλωσε μὲ τὴν πενθεράν της. Ἀλλὰ ἂν καὶ ἦνε σκληρὸ νὰ δουλεύῃ κανείς, ἦτον ὅμως εὐτυχὴς ποῦ εἶχε τέτοια κυρία, καθὼς τὴν κυρία Δαλισιέ. Μοῦ ἔλεγε τόσους ἐπαίνους δι' αὐτήν.... Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀφορμὴ ποῦ ἦλθαν νὰ καθήσουν ἐδῶ, ἐγὼ ἔδειξα τὸ σπίτι εἰς τὴν Μαριέτταν, ἡ ὁποία ὡμίλησε εἰς τὴν κυρίαν της... ἂν ἦτον δυνατὸ νὰ προέβλεπα ὅ,τι συνέβη.... Ἡ κυρία Δαλισιὲ δὲν ἔλεγε ποτὲ τίποτε, ἀγαποῦσε νὰ κάθεται μόνη, διὰ τοῦτο ἡ Μαριέττα, ἅμα ἔμενε μία στιγμὴ ἐλεύθερη, ἔφευγε, ἔπερνε τὴν ἐργασία της καὶ ἤρχετο νὰ καθήσῃ μαζύ μου. Μοῦ ἔλεγε ἕνα σωρὸ πράγματα, τὰ σχέδιά της.... Τὸ ὄνειρό της ἦτο νὰ ὑπανδρευθῇ· ἡ δυστυχὴς δὲν ἦτον εὔμορφη καὶ βέβαια τὸ κτύπημα ποῦ τῆς ἔδωκαν θὰ τὴν ἔκαμε ἀγνώριστη.

Ἐρ. — Ἡ κυρία Δαλισιὲ δὲν ἔλεγε εἰς κανένα τὰς θλίψεις της· ἡ Μαριέττα ὅμως θὰ ἐγνώριζε τὴν αἰτίαν;

— Δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὴν γνωρίσῃ.

— Σοὶ ὡμίλησε ποτὲ περὶ αὐτῆς;

— Συχνά. Ἡ δυστυχής! Ὁ υἱός της τὴν ἔκαμνε δυστυχῆ. Ἄλλη φορὰ περηφανευόταν δι' αὐτόν, τὸν ἐλάτρευε.... ἀλλὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ δύο - τρία χρόνια ποῦ ἐζοῦσαν χωρισμένοι, εἶχε ἀλλάξει διαγωγήν... τρέλλαις καὶ ἀσωτίαις... Δὲν ἤρχετο παρὰ διὰ νὰ ζητήσῃ χρήματα. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος

νὰ τὸν μαλώσῃ, διότι τὸν ἀγαποῦσε πάντα. Κάποτε, ὅταν τὴν ἔβλεπε τόσον καλὴν δι' αὐτὸν καὶ τόσον λυπημένην, μετανοοῦσε καὶ τῆς ἐζητοῦσε συγχώρησιν· τῆς ἔλεγε ὅτι θὰ διορθωθῇ καὶ ἐκείνη τοῦ ἐπίστευε... Μά, ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας, τὰ ἴδια.

— Ὁ κύριος Δαλισιὲ ἐζήτησεν ἐσχάτως δέκα χιλιάδας φράγκων ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἡ Μαριέττα τὸ ἐγνώριζε καὶ θὰ σοῦ ἔκαμε λόγον.

— Καὶ βέβαια! εἶχε δυσαρεστηθῆ.... καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ κυρία Δαλισιὲ δὲν εἶχε συγκατανεύσει τόσον εὔκολα, καθὼς ἄλλοτε· εἶχε γείνει μιὰ σκηνὴ φοβερὰ μεταξύ των καὶ ἡ Μαριέττα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἄκουσε ἕνα μέρος. Εἶχε ἀκούσει τὸ παιδὶ νὰ φωνάζῃ μὲ ἀπελπισίαν ὅτι ἦτο χαμένος ἂν δὲν τοῦ ἔδινε τὸ ποσὸν αὐτό· τότε ἡ καϋμένη ἡ μητέρα ὑπεχώρησε. Ἐπούλησε χρεώγραφα καὶ μάλιστα ἡ Μαριέττα ἐπῆγε μαζύ της εἰς τοῦ μεσίτη.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας εἶδες τὴν Μαριέτταν;

— Ναί, κατὰ τὰς ὀκτώ, ὀκτὼ καὶ μισή. Μοῦ εἶπε: «εἶνε ἐκεῖ· μοῦ κάμνει κακὸ νὰ μένω εἰς τὸ σπίτι ποῦ εἶνε καὶ ἐκεῖνος.»

— Θὰ σοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κύριος Δαλισιὲ ἤρχετο νὰ λάβῃ τὰς δέκα χιλιάδας φράγκα;

— Βέβαια.

— Κατὰ ποίαν ὥραν σὲ ἀφῆκε;

— Ὅταν ὑπέθεσεν ὅτι ὁ κύριος Δαλισιὲ εἶχε φύγει, κατὰ τὰς ἐννέα καὶ μισή.

Ὁ Μοὺλ τῇ ἀπηύθυνε πλείστας ἐρωτήσεις.

— Ὑποθέτεις ὅτι ἡ Μαριέττα εἶπε καὶ εἰς ἄλλους ὅσα εἶπες τώρα;

— Ὤ! ὄχι. Ἦτο πολὺ μυστικὴ καὶ δὲν τὰ ἔλεγε παρὰ εἰς ἐμέ... Ἴσως ὅμως νὰ εἶπε κάτι τί καὶ εἰς τὴν κυρίαν Γροσλέν.

— Ἡ Μαριέττα δὲν εἶχεν ἄλλας γνωριμίας ἀπὸ τὰς ἰδικάς σου;

— Ὄχι, εἶμαι βεβαία· θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε.

— Καὶ δὲν ἐδέχετο κανένα κρυφὰ ἀπὸ τὴν κυρίαν της;

— Ὄχι, κύριε... Ἦτο τίμιο κορίτσι.

Ἡ κυρία Γροσλὲν ἐπιβεβαιοῖ καὶ συμπληροῖ τὴν κατάθεσιν τοῦ συζύγου της. Ἡ μεταξὺ τῆς κυρίας Δαλισιὲ καὶ τοῦ υἱοῦ της σκηνὴ τῆς προτεραίας ἐπέσυρε τὴν προσοχήν της. Οὐδεμίαν λέξιν διέκρινεν, ἠδυνήθη ὅμως νὰ διακρίνῃ τὴν μεταβολὴν τῆς φωνῆς τοῦ Λαυρεντίου. Κατὰ πρῶτον ζωηρὰ ἀντίστασις, εἶτα συγκίνησις καὶ θερμαὶ διαμαρτυρίαι.

Πελωδά, μικρέμπορος. Πρὸ τριῶν ἐτῶν ὁ Λαυρέντιος Δαλισιὲ ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν του· εἶχε ἀνησυχήσει πολὺ διὰ τὰς περιποιήσεις του, ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ἀπηυθύνοντο αὗται ὄχι πρὸς τὴν κυρίαν Πελωδά, ἀνίκανον ἄλλως νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀλλὰ πρὸς τὴν θαλαμηπόλον, τὴν δεσποινίδα Πουλχερίαν, ἥτις ἔφυγεν ἐκ τοῦ καταστήματός του ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ μετέβη εἰς συγγενοῦς της τινὸς κατὰ τὴν ὁδὸν Ρισελιέ, ἀλλὰ πρὸ τριῶν μηνῶν εἶχεν ἐπανέλθει.

Ἡ ἐξέτασις αὕτη κατηνάλωσεν ἱκανὸν χρόνον. Ἡ νὺξ εἶχεν ἐπέλθει καὶ ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐφαίνετο. Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Μοὺλ ἦτο μεγίστη. Ἐν τούτοις συνεκράτει ἑαυτὸν καὶ προσεπάθει διὰ τῆς φαντασίας του νὰ ἐξαγάγῃ τι ἐκ τῶν ἀσθενῶν τεκμηρίων, ἅτινα εἶχε συλλέξει. Ὡδήγησε τὸν ὑπαστυνόμον εἰς τὸ καλλωπιστήριον καὶ ἐξήτασεν ἐν συντόμῳ μετ' αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον.

Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων ὑπῆρχον χρεώγραφα ἐθνικοῦ δανείου, ἀξίας περίπου 40, 000 φράγκων, τεθειμένα ἐντὸς χαρτοφυλακίου.

—Χρεώγραφα! ἀνέκραξεν ὁ Μοὺλ καὶ ὁ δολοφόνος τὰ ἀφῆκε;

— Ἀναμφιβόλως τὰ ἠγνόει; καὶ ἂν ὡς ὑποθέτετε δὲν εἶχε φῶς...

— Ἀλλ' ἐρευνῶν θὰ συνήντησε τὸ ἄκρον τοῦ χαρτοφυλακίου, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς θήκης αὐτῆς... αὐτὸ εἶνε παράδοξον.

Ὁ Μοὺλ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ.

— Πρέπει νὰ ἴδω τὸν κύριον Δαλισιέ, εἶπεν· πηγαίνω εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν.

Συνεφωνήθη ὅπως ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἀναμένει ἀγρυπνῶν παρὰ τῇ Μαριέττα, ἵνα σημειώσῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς λέξεις, καθ' ἣν περίπτωσιν συνήρχετο εἰς ἑαυτήν.

Ὁ Μοὺλ εἶτα ὑπέδειξεν εἰς τοὺς κλητῆρας τὰ διὰ τὴν νύκτα ληπτέα μέτρα καὶ ἐξῆλθε ταχέως.

Ε'

Ἀφιχθεὶς ὁ Μοὺλ εἰς τὴν Λεωφόρον Κουρσὲλ ἐπέβη ἀγοραίου ὀχήματος. Ἐνῷ δὲ διηυθύνετο πρὸς τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἐξεπλήσσετο, διότι ἠμέλει τὸ ἐπωφελὲς καὶ πρακτικὸν τῆς ἀποστολῆς του μέρος, ὅπως συλλογισθῇ τὸ λυπηρὸν πρόσωπον, ὅπερ εἰς τὸ δρᾶμα ἐκεῖνο εἶχε παίξει ὁ υἱὸς τοῦ θύματος· ἐδοκίμαζε δὲ ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ καὶ ἐξετάσῃ τὸν νέον. Ὁ Μοὺλ εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ αἰτιολογῇ τὰς ἐντυπώσεις του, εἰς δὲ τὴν ὅλως ἔνστικτον ἐκείνην περιέργειαν διεῖδεν εἶδός τι προαισθήματος.

Εἰς τὴν θύραν τῆς ὑπ' ἀριθ. 21 οἰκίας ἐσταμάτησεν· ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπανέλθει.

— Ἀλλ' ἔχει ὑπηρέτην ὁ ὁποῖος θὰ γνωρίζει ποῦ εἶνε, εἶπεν ὁ Μοὺλ εἰς τὸν θυρωρόν.

— Ὁ ὑπηρέτης του; γυρίζει καὶ ἐκεῖνος. Διάβολε τί θέλετε νὰ κάμνῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁλομόναχος εἰς τὸ δωμάτιον;

Ὁ Μοὺλ ἐδέησε νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν δικαιολογίαν ἐκείνην. Ἄλλως τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ; Νὰ ὑποκύψῃ καὶ νὰ περιμένῃ. Ὅθεν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ.

— Τί τὸν θέλουν λοιπὸν τὸν κύριον Δαλισιέ; πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἦλθεν ἕνας ἄλλος καὶ τὸν ἐζήτησε διὰ μίαν κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν.

— Ἀκριβῶς διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἦλθα.

— Μοὶ ἀφῆκαν τὴν διεύθυνσιν.

— Ὁδὸς Καρδινέ, εἰς Βατινιόλ· μάλιστα. Μία συγγενής του δὲν εἶνε καλά·

— Καὶ τὴν ὁποίαν θὰ κληρονομήσει; ἠρώτησεν ὁ θυρωρός.

— Μάλιστα, θὰ τὴν κληρονομήσει, εἶπεν ὁ Μοὺλ.

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς κληρονομίας ἀνεσκίρτησε. Καὶ ὅμως ἦν ἁπλούστατον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναλογισθῇ ἄνευ ἀποτροπιάσεως, ὅτι ἡ κληρονομία ἐκείνη ὤθησε τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ κατὰ τῆς μητρός.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ τὴν διεύθυνσιν τὴν ἀφεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου του, ὁ Μοὺλ παρετήρησε χάρτην δεδιπλωμένον εἰς τέσσαρα καὶ φέροντα εἰς γωνίαν τινὰ τὴν ἐπιγραφήν: *Κυρία Δαλισιέ*. Ἦτο φύλλον ἐνσήμου χάρτου.

— Ἐπιδοτήριον κλητῆρος, ἐσκέφθη, διαμαρτυρία ἢ ἐπιταγή.

Καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἰδέαν του προσέθηκεν:

— Πόσον ἐγκαίρως ἔρχεται ἡ κληρονομία· ἀναμφιβόλως ὁ νέος αὐτός, καὶ καρδίαν ἂν δὲν ἔχῃ, θὰ σκεφθῇ ὅτι κληρονομῶν θὰ κλαύσῃ ὀλιγώτερον παρὰ ἂν δὲν εἶχε χρέη. Λυπηρόν!

Ἀπεδίωξε τὰς λυπηρὰς αὐτὰς σκέψεις καὶ προφασιζόμενος ὅτι γνωρίζει τὸν Λαυρέντιον καὶ ὅτι ἐνδιεφέρετο πολὺ ὑπὲρ αὐτοῦ ἤρξατο νὰ ἐξετάζῃ τὸν ὑπηρέτην. Δὲν ἔμαθεν ἢ ὅσα σχεδὸν ἐγνώριζεν ἤδη.

Ὁ Λαυρέντιος πρὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν διῆγε βίον ἄσωτον. Ἔπαιζε, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἐποχὴν ἦτο κατάχρεως, ἀγνοῶν πῶς νὰ τὰ ἐξοφλήσῃ. Ἐπὶ πολὺν χρόνον εἶχε καὶ ἐρωμένην τὴν Πουλχερίαν, τὴν θαλαμηπόλον τοῦ κυρίου Πελωδά· ἀλλ' εἶχον δυσαρεστηθῆ καὶ ἀπὸ τριῶν μηνῶν ὁ Λαυρέντιος ἠρνεῖτο νὰ τὴν δεχθῇ.

Ὁ θυρωρὸς ἔδιδε τὰς πληροφορίας αὐτὰς χωρὶς νὰ παρακληθῇ καὶ διὰ τόνου ἠθικολόγου ἐπιεικοῦς, μὴ εὑρίσκοντος ἄτοπον νὰ διασκεδάζῃ τις ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ.

Ἐν τούτοις ὁ χρόνος παρήρχετο καὶ ἡ ὑπομονὴ τοῦ Μοὺλ ἐξηντλεῖτο.

Τέλος κατὰ τὴν ἑνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὁ ὑπηρέτης Φραγκῖσκος εἰσῆλθεν. Ἦτο ἡλικίας εἴκοσι περίπου ἐτῶν, εἶχε δὲ τὸ ὕφος καὶ τοὺς τρόπους πανούργου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο σχεδὸν μεθυσμένος.

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριός σου; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής, ὡμίλει.

— Ἄ! μάλιστα. Βιάζε με! εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος. Στάσου λοιπὸν νὰ ἐνθυμηθῶ. Πρῶτον δὲν πρέπει νὰ περιμένῃς νὰ ἔλθῃ ἀπόψε... τὸν γνωρίζω.

— Ποῦ εἶνε; πρέπει νὰ γνωρίζῃς.

— Καὶ βέβαια γνωρίζω.... Νά! προσεκλήθη ἀπὸ ἕνα φίλον του... ἀπὸ τὸν κύριον Σουφά, ὄχι, ἀπὸ τὸν κύριον Βουρζύ... Μάλιστα...

— Εἶσαι βέβαιος;

— Διάβολε!

— Καὶ ποῦ κατοικεῖ ὁ κύριος Βουρζύ;

— Ἄ! διάβολε, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος, ξύων τὸ οὖς του... καὶ ὅμως ἐπῆγα δύο

τρεῖς φοραῖς εἰς τὸ σπίτι του. Ἄφησε τὸ ἐπισκεπτήριό του προχθές. Περιμένετε.

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, κατηνάλωσεν ὁλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας ἐρευνῶν καὶ κατῆλθε τέλος δίδων ὡς διεύθυνσιν τὴν ὁδὸν Νέων Μαθουρίνων.

Ὁ Μοὺλ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὄχημα, ἔχων ὡς ἐφόδιον τὰς προβληματικὰς ἐκείνας ὁδηγίας.

Ὁ κύριος Βουρζὺ κατῴκει ὄντως εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ἀλλ' ἀπουσίαζεν ἐκ Παρισίων.

— Καὶ ποῦ εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ Μούλ , πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὸν ἴδω.

Ὁ θυρωρὸς οὗτος δὲν ἦτο τοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος, μὲ ἐκεῖνον τῆς ὁδοῦ Γραμόν, καὶ ὁ Μοὺλ ἠναγκάσθη ὅπως ἐπιτύχῃ ἀπάντησιν, νὰ ἐπιμείνῃ ζωηρῶς καὶ νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ἰδιότητά του.

Ἔμαθε τέλος ὅτι ὁ κύριος Βουρζύ, ἑτοιμαζόμενος νὰ ἀπέλθῃ τῆς Γαλλίας, εἶχε προσκαλέσει τοὺς φίλους του εἰς γεῦμα , χάριν ἀποχαιρετισμοῦ, εἰς τὴν ἔπαυλίν του, παρὰ τὸ Ἀβλόν, εἰς ἀπόστασιν 5 λευγῶν τῶν Παρισίων. Ὁ Λαυρέντιος ἦν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κεκλημένων ; Δὲν ἠδηνήθησαν νὰ τὸν πληροφορήσωσι θετικῶς. Ὁ Μοὺλ οὐχ ἧττον δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναχωρήσῃ ἄνευ ἀναβολῆς διὰ τὸ Ἀβλόν.

Ὁ υἱὸς τοῦ θυρωροῦ ἀμειφθεὶς γενναίως συνήνεσε νὰ τὸν συνοδεύσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως μεσονύκτιον εἶχεν ἤδη παρέλθει, ἡ τελευταία ἁμαξοστοιχία τοῦ σιδηροδρόμου Αὐρηλίας εἶχεν ἀναχωρήσει. Ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐφ' ἁμάξης τὴν μεγάλην ὁδόν, τοιαύτην δὲ ὑπηρεσίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸ μικρὸν ὄχημα. Κατώρθωσεν ὅμως μετὰ μεγάλης δυσκολίας νὰ προμηθευθῇ κατάλληλον ἅμαξαν, μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν ἐξήρχετο τῶν Παρισίων διὰ τῆς Ἀρχαίας πόλεως τῆς Ἰταλίας.

Ἡ νύξ, νὺξ θερινή, ἦτο ὡραία, θερμή , αἰθρία, κατάστερος. Εἰς τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν ἔφθασαν εἰς Ἀβλόν.

Ἔστρεψαν δεξιόθεν, ἠκολούθησαν ἐπί τινα λεπτὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα καὶ παρετήρησαν ἐν τῷ μέσῳ ἄλσους κομψοτάτην οἰκίαν. Εἶχον φθάσει. Διὰ τῶν φύλλων τῶν δένδρων διέλαμπον φῶτα τινά, τελευταῖα φωτοχυσίας λείψανα.

Ὁ Μούλ, ἐνῷ ὁ ὁδηγός του ἐζήτει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον Βουρζύ, ἤρξατο διατρέχων μίαν τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ δάσους, ἐξ οὗ ἡ πρωϊνὴ δρόσος ἀπεδίωκε τοὺς τελευταίους θαμῶνας. Παρετήρησε δεξιόθεν σκιάδα, πρὸς ἣν διηυθύνθη. Ἐκ τοῦ καταβιβασμένου παραπετάσματος παραθύρου ὑψηλοῦ κατὰ ἥμισυ ἀνάστημα, ἐξήρχετο φῶς. Ὁ Μοὺλ ἔσυρε τὸ παραπέτασμα παρετήρησε. Νέοι τινὲς ἐκάπνιζον καὶ συνωμίλουν, νωχελῶς ἐξηπλωμένοι ἐπὶ διβανίων, ἄλλοι δὲ ἔπαιζον. Εἰς τῶν παικτῶν εἵλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἀστυνομίας. Ἦτο νέος εἰκοσιτετραέτης περίπου, ὠχρός, τὰ δὲ χαρακτηριστικά του ἦσαν βιαίως συνεσταλμένα. Ἀναμφιβόλως ἀτυχία φρικώδης τὸν καταδίωκε, καθότι ἔπαιζε λυσσωδῶς. Ἀλλ' ἕκαστον παίξιμον ἦτο ὀλέθριον καὶ τῷ ἐπροξένει ὀδυνηρὰν φρικίασιν, ἣν δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν ν' ἀποκρύψῃ.

— Αὐτὸς θὰ εἶνε , εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μούλ.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ πληροφορηθῇ περὶ τούτου. Δύο ἄνθρωποι ἐπλησίασαν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἤρξαντο ὁμιλοῦντες χαμηλῇ τῇ φωνῇ· τὸ παραπέτασμα μόνον τοὺς ἀπεχώριζε τοῦ Μούλ, ὥστε οὗτος ἠδυνήθη νὰ τοὺς ἀκούσῃ συνδιαλεγομένους.

— Ἀλλ' ἀγαπητὲ Μεράκ, παρατήρησε τὸν Δαλισιέ. Ἡ ὄψις του ὁμοιάζει καταδίκου !

— Μὴ μοὶ ὁμιλεῖς περὶ αὐτοῦ· μοῦ κάμνει κακὴν ἐντύπωσιν.

— Παίζει κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ τελευταῖον χρῆμά του.

— Πιθανόν.

— Σοῦ ἐπλήρωσε τὰ διακόσια λουδοβίκια τὰ ὁποῖα τοῦ ἐκέρδισες ;

— Διόλου. Ἦλθε σήμερον τὸ πρωὶ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ τὸν περιμείνω ὀκτὼ ἡμέρας... συνήνεσα, ἀλλ' ὁμολογῶ ὄχι μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν.

— Δὲν γνωρίζω τί σκέπτεται ὁ Βουρζὺ νὰ τὸν προκαλῇ τοιουτοτρόπως.

Οἱ δύο φίλοι ἀπεμακρύνθησαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν νέος τις εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκιάδα. Ὁ Μοὺλ εἶδεν αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ τὸν Λαυρέντιον καὶ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ χαμηλοφώνως, ἵνα πιθανῶς τῷ εἴπῃ ὅτι ἄνθρωπός τις ἐλθὼν ἐκ Παρισίων ἐζήτει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας καὶ ἐπανέλαβε τὸ παιγνίδιον· ὁ Μούλ, ὀργισθεὶς ἔκαμψε τὴν γωνίαν τῆς σκιάδος καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ.

Χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὴν ἔκπληξιν ἣν προὐξένει, ἐπορεύθη εὐθὺ πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου:

— Κύριε Δαλισιέ, εἶπε, λυποῦμαι πολὺ διότι σᾶς ἀπασχολῶ, ἀλλά...

— Τί τρέχει λοιπόν ; Εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἐγειρόμενος μανιώδης.

— Μικρὸν πρᾶγμα. Ἡ μήτηρ σας ἀπέθανε δολοφονηθεῖσα ! Ἤδη ἐξακολουθήσατε τὸ παιγνίδιον.

Αἱ λέξεις αὗται παρήγαγον φοβερὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου. Ἤρξατο τρέμων καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέλη καὶ ψιθυρίζων διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς:

— Πῶς ! ἡ μήτηρ μου...ἐδολοφονήθη.. ἀπέθανε...

Καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας του λιποθυμῶν... Αἴφνης ἀνηγέρθη, ἠτένισε τὸν Μοὺλ κατὰ πρόσωπον καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἀλλὰ τί μοῦ λέγετε λοιπόν ; δὲν εἶνε ἀληθές... δὲν εἶνε δυνατόν . . . ποῖος εἶσθε ; δὲν σᾶς γνωρίζω !...

Ὁ Μοὺλ ἀπέκρυψε τὴν ἰδιότητά του... Δὲν ἠσθάνετο πλέον παρὰ συμπάθειαν διὰ τὸν ἀτυχῆ νέον.

— Δυστυχῶς ! εἶνε ἀληθέστατον, τῷ εἶπεν ἡσύχως καὶ μετ' ὀλίγον θὰ πεισθῆτε ὁ ἴδιος. Ἔλθετε.

Ἔλαβε τὸν Λαυρέντιον ἐκ τῆς χειρὸς τὸν παρέσυρεν ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἐκπεπληγμένων παρεστώτων καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς σκιάδος. Ὁ Λαυρέντιος τὸν ἠκολούθει ἀδρανὴς καὶ συντετριμμένος.

Ἐπανῆλθον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὴν τετάρτην ἔφθασαν εἰς Παρισίους.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἀναλάβει ἐκ τῆς καταπλήξεως καὶ ἐρωτήσει τὸν Μούλ, κλαίων καὶ στενάζων.

Κατὰ τὴν εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινὲ ἄφιξίν των ἐφρικίασεν ὀδυνηρῶς καὶ ἐξώρμησε εἰς τὴν οἰκίαν φωνάζων μὲ ὕφος συγκεκινημένον :

— Ἡ μητέρα μου... ποῦ εἶνε ;. . .

Χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν διῆλθε τὴν αἴθουσαν καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς μητρός του. Παρατηρήσας τὸ πτῶμα τῆς κυρίας Δαλισιέ, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ λυγμῶν,

— Μητέρα μου, ἀνέκραξε, εἶνε λοιπὸν ἀληθές ; Ἐγὼ σὲ ἐφόνευσα ; Συγγνώμην !

Γ'.

Ὁ ὑπαστυνόμος καὶ ὁ Μοὺλ εἶχον ἀκολουθήσει τὸν Λαυρέντιον.

Ἀκούσαντες τὰς λέξεις ταύτας : «*Ἐγὼ σὲ ἐφόνευσα. . . συγγνώμην !* » ἀνεσκίρτησαν συγχρόνως καὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους. Εἶτα, αὐθωρεί, ἀνέστρεψαν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐμειδίασαν πενθίμως.

Ὄντως, ἡ ἰδέα ἥτις διῆλθε τὴν φαντασίαν ἀμφοτέρων δὲν ἠδύνατο νὰ ᾖ σοβαρά. Αἱ λέξεις ἐκεῖναι, διαφυγοῦσαι ἐν στιγμῇ ὀδυνηροῦ παραλογισμοῦ, καὶ ἃς εἶχον ἐκλάβει ὑπὸ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἔννοιαν, ἐξηγοῦντο φυσικώτατα. Αἱ λέξεις ἐκεῖναι ἐσήμαινον : «Ἄνευ ἐμοῦ ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων, ἄνευ ἐμοῦ κατὰ συνέπειαν οὔτε πειρασμὸς οὔτε κλοπή, οὔτε δολοφονία...» Τοῦτο ἦτο προφανές, καὶ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι δὲν εἶχον ἀνάγκην μακρῶν σκέψεων ὅπως τὸ ἐννοήσωσιν. Ἀλλ' ἐντυπώσεις τινὲς διαμένουσι πάντοτε, μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἐπιχειρήσῃ τις ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῶν, ἐκείνη δὲ ἣν ὁ ὑπαστυνόμος εἶχεν αἰσθανθῆ, ἀντηνακλάσθη, ὡς εἰπεῖν, εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν, ἣν ἀπηύθυνε τῷ Λαυρεντίῳ, ὅτε τὸν ἀπέσπασαν ἐκ τοῦ ὀδυνηροῦ θεάματος καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Φοβεῖσθε, λοιπόν, τὸν ἠρώτησε μήπως ἐγείνατε ἡ ἔμμεσος καὶ ἀκουσία ἀφορμὴ τοῦ κακουργήματος τούτου ;

—'Αναμφιβόλως, ἐψιθύρισεν ὁ νέος κλαίων. Ἡ ἀτυχὴς μήτηρ μου δὲν εἶχεν ἐχθρούς. Οἱ ἄθλιοι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐφόνευσαν, εἶχον ἀφορμὴν τὴν κλοπήν· κανεὶς δὲν θὰ συνελάμβανε αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ἄνευ τῶν δέκα ἐκείνων χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα πρὸς χάριν μου εἶχε προμηθευθῆ. Αὐτὸ θὰ τύπτῃ τὴν συνείδησίν μου καθ' ὅλον μου τὸν βίον.

— Ἡσυχάσατε, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος. Οἱασδήποτε ἀφορμὰς καὶ ἂν ἔχετε ὅπως αἰτιᾶσθε ἑαυτόν, δὲν ἠδύνασθε νὰ προί-

δητε τοιαύτην περίστασιν. Ἂς ἐλπίσωμεν τοὐλάχιστον ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητος, αἱ δὲ ἀνακαλύψεις σας θὰ μᾶς θέσουν ἐπὶ τὰ ἴχνη του. Καθήσατε, παρακαλῶ, καὶ ἀποκριθῆτε.

Ὁ Λαυρέντιος ὑπήκουσε.

— Καὶ πρῶτον, ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος, ὁποία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ὑμῶν ἐντύπωσις ὅτε ἠκούσατε τὸ κακούργημα; Καμμία ὑπυψία δὲν ἐτάραξε τὸ πνεῦμά σας;

— Ὄχι.... καμμία.

— Γνωρίζετε κανένα ὅστις, μανθάνων ὅτι ἡ μήτηρ σας εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν της τόσῳ σπουδαῖον ποσόν, θὰ ἀπεπειρᾶτο νὰ τὸ ἀφαιρέσῃ;

— Ὄχι, εἶπεν.

— Ἴδωμεν, ἐπανέλαβεν ὁ ὑπαστυνόμος. Ἂς προβῶμεν κατὰ τάξιν. Πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν, ἀφ' ὅτου ἐπαύσατε νὰ κατοικῆτε εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν, διήλθατε βίον ἀρκετὰ ἄτακτον.

— Ἀ! δυστυχῶς...

— Δὲν ἐλέγχω τὴν διαγωγήν σας, ἀλλὰ μόνον βεβαιῶ. Εἴχατε σχέσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀσωτεία εἶνε ἔθος καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων παρεισδύουσιν ὑπὸ φιλόκαλον ἐξωτερικόν, ὑποκείμενα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον διεφθαρμένα. Ἔχετε χρέη, καὶ διὰ νὰ πληρώσετε, τοὐλάχιστον τὰ μᾶλλον κατεπείγοντα, ἀπευθύνθητε πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν μητέρα σας. Ἀνεκοινώσατε εἴς τινα τὸ διάβημά σας τοῦτο;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι. Ἐπρόκειτο πρὸ παντός, περὶ χρέους διακοσίων λουδοβικίων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀπολέσει εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ ὤφειλον εἰς τὸν κύριον Μεράκ. Εἶχον παρακαλέσει τὸν μαρκήσιον νὰ μὲ περιμένῃ μέχρι τῆς πρωΐας τῆς σήμερον.

— Λέγων αὐτῷ ὅτι θὰ ἐξοικονομεῖτε χρήματα;

— Ναί, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐξηγηθῶ.

— Καὶ τὰ ἄλλα χρέη σας;

— Ἠπειλούμην διὰ καταδιώξεως ὑπό τινος Σαμουὴλ Ῥικὰρ ἐπιπλοπώλου διὰ ποσὸν τριῶν χιλιάδων φράγκων.

— Τὸν γνωρίζω! εἶπεν ὁ Μοὺλ ὅστις ἠκολούθει μετὰ προσοχῆς τὴν ἐξέτασιν. Ὁ Σαμουὴλ Ῥικὰρ *ξεφλουδίζει* κάλλιστα τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἱκανὸς καὶ νὰ τοὺς δολοφονήσῃ.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐξηκολούθησε:

— Δὲν ἦτο ἡ πρώτη τοιαύτης φύσεως αἴτησις, τὴν ὁποίαν ἐκάμνετε εἰς τὴν μητέρα σας· ἀλλ' ἡ τελευταία ἐφάνη ὑπερβολικὴ καὶ ἠρνήθη, διὰ τοῦτο δὲ ἠκολούθησε ζωηρὰ σκηνὴ μεταξύ σας, πολλοὶ μάρτυρες κατέθεσαν περὶ τούτου.

Ὁ Λαυρέντιος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν στενάζων.

— Μήπως ἆρά γε προέβητε μέχρις ἀπειλῆς κατὰ τῆς μητρός σας;

— Δὲν εἶνε ἀληθές! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Ἤμην παράφρων, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐθεωρούμην χαμένος ἂν δὲν ἐκράτουν τὸν λόγον μου, τὸν ὁποῖον ἔδωκα εἰς τὸν κύριον Μεράκ, εἶπα εἰς τὴν μητέρα μου ὅτι θὰ ἐφονευόμην ἂν ἠρνεῖτο, ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ, δὲν τὴν ἠπείλησα.

— Ἔστω. Ἡ μήτηρ σας ἐπὶ τέλους κατένευσεν. Ἀνεκοινώσατε τοῦτο εἰς κανένα;

— Ὄχι, εἰς κανένα, πλὴν τοῦ Σαμουήλ, ὅστις μοὶ ὑπεσχέθη νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς ἑσπέρας αὐτῆς. Ἔμεινα εἰς τὴν οἰκίαν μου κατὰ τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας. Ἤμην περίλυπος καὶ σκυθρωπός· ἐσκόπευα νὰ μεταβάλω ζωήν.

— Ἐν τούτοις ἤλθατε χθὲς τὸ ἑσπέρας νὰ ζητήσετε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων;

— Εἶχον ἀπόλυτον αὐτῶν ἀνάγκην· ἀλλ' εἶχον ἀποφασίσει νὰ μὴ ζητήσω εἰς τὸ μέλλον καμμίαν ἄλλην θυσίαν.

— Διατί δὲν τὰ ἐλάβετε; τί συνέβη μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς μητρός σας;

— Ὅτε ἔφθασα, εὗρον τὴν μητέρα μου ἐδῶ, εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν. Ἦτο ὠχροτέρα τοῦ συνήθους καὶ περισσότερον καταβεβλημένη, τὸ δὲ στυγνὸν καὶ περίλυπον πρόσωπόν της μὲ κατετρόμαξε. Ὅτε μὲ εἶδε, δὲν ἐκινήθη. Ἔτρεξα πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ μὲ ἐσταμάτησε, καὶ τείνουσα τὸ κλειδίον τοῦ γραφείου της μοὶ εἶπε μὲ ψυχρότατον ὕφος: — «Αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων εἶνε ἐκεῖ· λάβε τας.» Ἐννόησα πόσον θὰ ὑπέφερε διὰ νὰ μοὶ ὁμιλῇ οὕτω. Ἐγονυπέτησα κλαίων καὶ ζητῶν συγγνώμην· τῇ ὡμίλησα περὶ τῆς φρικώδους καταστάσεως εἰς ἣν εὑρισκόμην καὶ χωρὶς τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἠρχόμην νὰ τὴν ἐνοχλήσω καὶ πάλιν· ἀλλ' ὠρκίσθην ὅτι ἦτο ἡ τελευταία φορά· φεῦ! πόσους παρομοίους ὅρκους εἶχον ἤδη κάμει! Ἡ μήτηρ μου ἐμειδίασε θλιβερῶς καὶ ἐπανέλαβε ψυχρῶς: «Λάβε ὅ,τι σοὶ ἀναγκαιοῖ». Αὐτὸ ἦτο πολύ· ἠσχύνθην δι' ἐμαυτόν, ἀνηγέρθην καὶ διεκήρυξα ὅτι δὲν ἤθελον πλέον τὰ χρήματα ἐκεῖνα, ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην αὐτῶν μεθ' ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελε συμβῇ· θὰ εἰργαζόμην, θὰ εὕρισκον μέσον τι οἱονδήποτε... ποῖον; ἠγνόουν, ἀλλ' ὀλίγον μὲ ἐνδιέφερε τοῦτο. Ὑπῆρχεν ἀναμφιβόλως τοσαύτη εἰλικρίνεια εἰς τὴν φωνήν μου, ὥστε ἡ μήτηρ μου συνεκινήθη· ἐρρίφθη κλαίουσα εἰς τὸν τράχηλόν μου καὶ μοὶ ἐζήτησε συγγνώμην, ἡ δυστυχής! διὰ τὴν λύπην της, διὰ τὴν ψυχρότητα μεθ' ἧς μὲ ὑπεδέχθη. Μὲ παρεκάλεσε νὰ λάβω τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων, ἀλλ' ἠρνήθην. Ἡ Μαριέττα εἰσῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ μᾶς ηὗρε ἐνηγκαλισμένους. Εἶτα, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ μου ἐν μέσῳ τῶν διαχύσεων ἐκείνων δὲν ἔπαυσε προσφέρουσα τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, τὴν ἀφῆκα ὅπως μὴ ἀναγκασθῶ νὰ δεχθῶ...

— Ὅσα λέγετε εἶνε πολὺ παράδοξα.

— Ἐν τούτοις εἶνε ἀληθέστατα καὶ ἡ Μαριέττα θὰ ἠδύνατο νὰ τὰ βεβαιώσῃ, καίτοι δὲν ἔμεινε παρὰ μίαν στιγμήν, διότι ἀπεσύρθη ἐκ συστολῆς.

— Ὁπωσδήποτε ἐξήλθατε, χωρὶς νὰ λάβετε τίποτε. Ἔπειτα;

— Ἦτο περίπου ἑνδεκάτη. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὁδὸς Γραμόν.

— Δὲν συνηντήσατε κανένα φίλον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθητε ὅσα εἴχον συμβῆ ἐδῶ;

— Ὄχι, ἤμην λίαν ἀφῃρημένος ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τὴν ὁποίαν εἶχον λάβει. Εἰσῆλθον εἰς ἓν καφφενεῖον τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν, ἀλλὰ δὲν ὡμίλησα εἰς κανένα.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Μοὺλ βλέμμα ἄπελπι. Κατ' αὐτὸν οὐδὲν ἐξήγετο ἐκ τῶν ἀπαντήσεων ἐκείνων.

Ἀλλ' ὁ Μοὺλ δὲν ἐσκέπτετο ὁμοίως. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξετάσεως, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ Λαυρεντίου, οὐδὲν ἐκ τῶν χειρονομιῶν τοῦ νέου, τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του ἢ τῶν κινήσεων τοῦ προσώπου τῷ εἶχε διαφύγει.

Αἴφνης, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ δώσῃ ἐξήγησίν τινα, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐφρικίασεν· ἰδέα φοβερά, φρικώδης τὸν εἶχε καταλάβει.

Τὴν ἰδέαν ταύτην προσεπάθησε μάτην νὰ ἀποβάλῃ· τῷ ἐπανήρχετο ἀδιακόπως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐξετάσεως, ἔβλεπέ τις αὐτὸν στρεφόμενον ἐν τῇ ἕδρᾳ του ἐν ἀνυπομονησίᾳ καὶ ὀργῇ.

Ὅτε ὁ ὑπαστυνόμος ἐπέρανε τὴν ἐξέτασίν του, ἠγέρθη ταχέως.

— Ἐπιτρέψατε, εἶπε, θὰ ἀπευθύνω δύο ἢ τρεῖς ἐρωτήσεις.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λαυρέντιον μετὰ σημεῖον κατανεύσεως τοῦ ὑπαστυνόμου:

— Λοιπόν, εἶνε βέβαιον, εἶπεν, ὅτι δὲν ἐνεπιστεύθητε εἰς κανένα, ὅτι ἡ μήτηρ σας θὰ σᾶς ἔδιδε χθὲς τὴν νύκτα δέκα χιλιάδας φράγκων;

— Ἀλλ' ὄχι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἔντρομος σχεδὸν ἐκ τοῦ τόνου μεθ' οὗ ὁ Μοὺλ ἀπήγγειλε τοὺς λόγους τούτους.

— Οὐδὲ ὅτι ἡ μήτηρ σας, μεταβάλλουσα γνώμην, ἠρνήθη χθὲς τὸ ἑσπέρας νὰ σᾶς τὰ δώσῃ.

— Ἀλλὰ πρὸ μικροῦ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος σᾶς ἐξήγησα πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα, ἐγὼ ἠρνήθην νὰ τὰ δεχθῶ.

— Πολὺ καλά. Δὲν ἐπιμένω, εἶπεν ὁ Μοὺλ μειδιῶν. Ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν: αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων ἐπήρκουν ὅπως πληρώσητε ὅλα τὰ χρέη σας; Πόσα ὀφείλετε;

— Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω... εἴκοσι πέντε ἕως τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, ἴσως... Ἀλλὰ δὲν ἐπιεζόμην διὰ τὰ λοιπά.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Μοὺλ. Ἤδη ἂν ὁ κύριος ὑπαστυνόμος ἐπιτρέπει, ἂς καταβῶμεν εἰς τὸν κῆπον· θὰ κάμωμεν ἐνδιαφερούσας παρατηρήσεις ἐκεῖ.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἔκπληκτος παρετήρησε τὸν Μοὺλ.

— Ἂς ἀρχίσωμεν τὰς *συγκρίσεις*, προσέθηκεν ὁ Μοὺλ καταβιβάζων βραδέως καὶ σκοπίμως τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν κομψῶν ὑποδημάτων τοῦ Λαυρεντίου.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἀνεσκίρτησεν, εἶτα πλησιάσας τὸν Μοὺλ:

— Ἀ! εἶπε χαμηλοφώνως, πιστεύεις!...

— Εἶνε ἀδύνατον.

— Μπᾶ! ἂς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Μοὺλ.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Λαυρέντιον,

ὅστις χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν βεβυθισμένος εἰς πένθιμον νάρκην,

— Ἐμπρός, κύριε Δαλισιέ, ἐλᾶτε μαζύ μας.

[Ἕπεται συνέχεια] *Ρ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^ΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ θύρα δὲν ἦτο κεκλεισμένη, καὶ εἰσῆλθεν ἄνευ δυσκολίας τινός.

Οὐδεὶς εὑρίσκετο ἐκεῖ, ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ τί ἐπεθύμει, καὶ οὕτως ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ἐν ἀνέσει.

Ἦτο ἰσόγαιον ἐκ τῶν συνήθων τῶν ἀλευρομύλων, πλῆρες μυλολίθων, σάκκων καὶ σκαμνίων.

Κλίμαξ κατέληγεν εἰς καταπακτὴν ἠνεῳγμένην ἐπὶ τῆς ὀροφῆς.

Ἕτεραι καταπακταί, κλεισταὶ ὅμως αὐταί, ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ σανιδώματος.

Δὲν ὑπῆρχον παράθυρα, τὸ δὲ φῶς εἰσήρχετο διὰ τῆς θύρας, καὶ διὰ τῆς ὀπῆς, δι' ἧς συνεκοινώνουν εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον, εἰσήρχετο ὅμως τόσον ὀλίγον, ὥστε δὲν ἐπήρκει ἵνα φωτισθῇ καταλλήλως.

Ὁ Πιεδούσης ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως, ἵν' ἀνερευνήσῃ εἰς ὅλας τὰς γωνίας, μάλιστα δὲ ν' ἀνεγείρῃ καὶ τὰς καταπακτάς, ἵνα ἴδῃ τί ὑπῆρχεν εἰς τὸ ὑπόγειον.

Εἶχεν ὅμως τὴν φρόνησιν ὄφεως, καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ἐντὸς τῶν ἐγκαταλελειμμένων οἰκιῶν ὑπάρχουσι πάντοτε ὀφθαλμοὶ ἄγρυπνοι.

Διὰ τοῦτο ἐσκέφθη μόνον πῶς καλλίτερον νὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἔπαιξεν.

Ἐπερείσθη ἐπί τινος ἀκινήτου μυλολίθου, ἀπομιμούμενος οὕτω τὴν στάσιν ἀχθοφόρων, οἵτινες, ἵν' ἀναπαυθῶσιν ἐκ μακρᾶς καὶ ἐπιμόχθου ὁδοιπορίας, ἀποθέτουσι πρὸς στιγμὴν τὸ φορτίον αὐτῶν ἐπί τινος ὁρίου. Εἶτα ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὸ σανίδωμα διὰ τῆς ῥάβδου του, ὅπως ἀναγγείλῃ τὴν παρουσίαν του.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην κεφαλὴ γυναικὸς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἐπὶ τῆς στέγης ὀπήν, καὶ κεφαλὴ ἀνδρὸς ἀνήγειρεν ἐλαφρῶς μίαν τῶν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος καταπακτῶν.

Ὁ κρότος εἶχεν ἀκουσθῇ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, ὁ δὲ Πιεδούσης, ὅστις παρετήρει ὑψηλά, εἶδε μόνον τὴν κεφαλὴν τῆς γυναικός.

— Προσκυνῶ, πατριώτισσα, ἀνέκραξε, θέλετε νὰ ἀγοράσετε τίποτε; Ἔχω περίφημα ἐμπορεύματα.

Γρυλλισμὸς ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, καὶ ἡ κεφαλὴ ἐξηφανίσθη παραυτα.

Ταυτοχρόνως ἡ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος ἀνεωχθεῖσα καταπακτὴ ἐκλείσθη ἀθορύβως, καὶ χωρὶς ποσῶς ὁ ψευδὴς πλανόδιος πωλητὴς νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν σῶμα διωλίσθησεν ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ γυνή, ἣν θὰ ἐξελάμβανέ τις ὡς ἐξ οὐρανοῦ καταβᾶσαν, ἠνωρθώθη πρὸ τοῦ Πιεδούσης, ἐκπλήκτου ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης κατολισθήσεως.

Ἦτο γυνὴ ὑψηλή, κιτρίνη καὶ ἰσχνή, μὲ ὀφθαλμοὺς κοίλους, δεικνύουσα ὀδόντας τόσον μακρούς, ὅσον οἱ τομεῖς ὑπεργεγηρακότος ἵππου, καὶ σείουσα κόμην κακῶς κτενισμένην, ἧς οἱ ὑπόλευκοι πλόκαμοι ἠνωρθοῦντο, ὡς αἱ τρίχες τοῦ ἀκανθοχοίρου.

Ἀληθὴς τύπος μαγίσσης, ἀληθὴς κεφαλὴ Μεδούσης.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἠρώτησε διὰ φωνῆς βραγχνώδους ἡ εἰδεχθὴς αὕτη μέγαιρα.

— Τὸ βλέπετε, καλή μου κυρία, ἀπήντησε ταπεινῶς ὁ Πιεδούσης. Ἔρχομαι νὰ σᾶς πουλήσω κάλτσαις, μανδήλια καὶ πανικά.

— Δὲν ἀγοράζομε τίποτε ἐδῶ. Δὲν 'ξέρω τί νὰ τὰ κάμω τὰ στολίδια σου, ἐφώνησεν ἡ γραῖα ἐριννύς.

Ἐφαίνετο λέγουσα τὴν ἀλήθειαν, διότι εἶχε γυμνοὺς τοὺς πόδας καὶ τὸν λαιμόν, ἡ δὲ ἐσθής της ἦτο ἐλεεινή.

Πράγματι, εἶχεν ὑπερβῇ τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν αἱ γυναῖκες δικαιοῦνται νὰ ὦσι φιλόκαλοι, ὁ δὲ Πιεδούσης ἠννόησεν ἀμέσως, ὅτι τὰ μὲ ψευδεῖς μαργαρίτας περιδέραιά του, καὶ τὰ ἐκ ψευδαργύρου κοσμήματά του οὐδόλως θὰ ἐδελέαζον τὸ ἀξιάγαστον τοῦτο πρόσωπον!

— Τράβα! οὔστ! ἀδειάζέ μας τὴ γωνιά! ἐπανέλαβε, δεικνύουσα αὐτῷ τὴν θύραν.

Ὁ πρώην ἀριθμὸς 29, ὅστις ἐπεθύμει πολὺ νὰ μείνῃ, μετέβαλεν ἀμέσως ὕφος:

— Μὴ θυμόνετε, καλὴ μάνα, εἶπεν ἡσύχως, δὲν πουλῶ ἀκριβά, δὲν θέλω ὅμως νὰ βιάσω καὶ κανένα. Ἐὰν ἐμβῆκα στὸ σπίτι σας, τὸ ἔκαμα διότι μοῦ πονεῖ τὸ ποδάρι, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι ψοφῶ ἀπὸ τὴν δίψα. Δὲν ὑπάρχει τάχα τρόπος νὰ πιῶ ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ νὰ ξεκουρασθῶ δυὸ ὧραις εἰς τὴν ἀποθήκην ποῦ ἔχετε τὰ ἀλεύριά σας; Πληρόνω, προσέθεσε, κτυπῶν τὴν ζώνην του, ἥτις ἀπέδωσε μεταλλικὸν ἦχον.

ΜΕ'

— Δὲν εἶν' ἐδῶ ξενοδοχεῖο, ἐγρύλλισεν ἐν πρώτοις ἡ φρικώδης μυλωθρὸς τοῦ παραδόξου τούτου μύλου.

— Τὸ 'ξέρω αὐτό, καλή μου μάνα, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Πιεδούσης, δὲν εἶνε ὅμως καὶ λόγος νὰ διώξετε γι' αὐτὸ τὰ χρήματα ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν γυρεύει ἄλλο παρὰ νὰ δροσισθῇ καὶ ν' ἀναπαυθῇ.

— Θὰ ἔχεις λοιπὸν πολλὰ χρήματα, ἀφοῦ θέλῃς νὰ τὰ ἐξοδεύσῃς; ἠρώτησεν ἡ γραῖα ἀτενίζουσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸν πλανόδιον πωλητήν.

— Ὁ χθεσινὸς γῦρος, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν ἦτο κακός. Ἐσύναξα ὡς τώρα κοντὰ τέσσεραις χιλιάδες φράγκα, καὶ ἂν ὅλο τὸ καλοκαῖρι ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, θὰ ἠμπορέσω ν' ἀγοράσω τὸ λειβάδι ποῦ εἶνε κοντὰ στὸ περιβόλι μου. Πρέπει νὰ σᾶς 'πῶ πῶς ἐγεννήθηκα εἰς τὸ Βούργ-δ'-Ὀαζὰν τοῦ Δελφινάτου, καὶ πῶς ἔχω ἐκεῖ κάτω μερικὰ μικρὰ κτήματα. Ἄ! βέβαια! δὲν τὰ ἀπόκτησα χωρὶς νὰ κάνω τίποτε. Τώρα καὶ δέκα πέντε χρόνια γυρίζω πεζὸς τὴν Γαλλίαν. Εἰς τὸ ἐπάγγελμά μου βλέπει κανεὶς πολλὰ μέρη, ἀλλὰ κάνει καὶ δρόμους ποῦ βγαίνει ἡ ψυχή του. Νά, ἔρχομαι σήμερα τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ Παλαιζώ, καὶ ἐλογάριαζα νὰ τραβήξω ἀπόψε ὡς τὸ Μονθλερὺ ἢ τοὐλάχιστον ἰὼς τὸ Σαὶν-Μισέλ. Ἄλλαξα ὅμως γνώμη καὶ δὲν θὰ κάμω αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Ἀγόρασα καινούργια παπούτσια εἰς τὸ πανηγῦρι τοῦ Σώ, ἀλλὰ μ' ἐγέλασαν γιατὶ μὲ 'ματώνουν. Δὲν ἔχω ἕξη ὧραις ποῦ περπατῶ, καὶ τώρα σέρνω τὸ ποδάρι μου. Γι' αὐτό, ὅταν εἶδα τὸν μῦλόν σας εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Οἱ μυλωνάδες εἶνε ὅλοι καλοὶ ἄνθρωποι. Θὰ 'πάγω ἐκεῖ, καὶ ἂν δὲν πουλήσω τίποτε θ' ἀγοράσω πιοτό. Θὰ μοῦ πάρουν πάντα εὐθηνότερα ἀπὸ τὸ καπηλειό».

— Δὲν ἔχω παρὰ κρασὶ βουλωμένο, κρασὶ ποῦ κοστίζει τριάντα σόλδια ἡ μποτίλια.

— Δὲν μὲ πειράζει, καλή μου μάνα, καὶ ἂν εἶνε καλὸν δὲν εἶνε πολὺ ἀκριβόν· 'μπορῶ νὰ 'πιῶ ἀπ' αὐτό.

Ἀπαντῶν οὕτως, ὁ Πιεδούσης ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του χονδρὸν δερμάτινον βαλάντιον, ἔλυσε τὰ ἀρτήματα, καὶ ἔλαβεν, ἵνα τὸ προσφέρῃ εἰς τὴν μυλωθρόν, ἓν πεντάφραγκον, ὅπερ εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ βαλαντίου ἐν καλῇ καὶ πολυαρίθμῳ συνοδίᾳ.

Ὁ πονηρὸς Πιεδούσης εἶχε μαντεύσει ὅτι ἡ γραῖα ἐπεθύμει νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ ἀξιοχρέου τοῦ ξένου της, προτοῦ τὸν ὑπηρετήσει, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς οὐδὲν ἄλλο ἐζήτει ἢ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ χρυσᾶ λουδοβίκια καὶ τὰ ἄλλα νομίσματά του.

Ὁ γέρων Λεκὸκ τῷ εἶχε δώσει ἄφθονον χρῆμα προτοῦ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους, γινώσκων καλῶς ὅτι τὸ χρῆμα εἶνε τὸ νεῦρον τοῦ πολέμου, καὶ ὅτι εἰς μίαν τόσον λεπτὴν ἐπιχείρησιν δὲν πρέπει νὰ εἶνέ τις ἐκτεθειμένος νὰ σταματήσῃ συνεπείᾳ χρηματικῶν ἀμηχανιῶν.

Τὸ μέτρον ἐκεῖνο ἐπέφερε τὸ ἀποτέλεσμά του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γραίας ἔλαμψαν ἀπαισίως, καὶ οἱ ἀγκιστρώδεις δάκτυλοί της ἥρπασαν βιαίως τὸ νόμισμα.

— Μὰ τὴν πίστι μου! εἶπεν ὁ Πιεδούσης, ἐὰν θέλετε νὰ μὲ κρατήσετε ἐδῶ ἕως αὔριον τὸ πρωί, καὶ νὰ μ' ἀφήσετε ἀπόψε νὰ πάρω μαζύ σας τὴν σοῦπαν, δὲν θὰ σᾶς ζητήσω τὰ ρέστα.

Ἡ φρικώδης μέγαιρα δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ἔκρυψεν ὅμως παραυτα τὸ νόμισμα εἰς τὸ θυλάκιόν της.

— Λοιπόν! εἴμεθα σύμφωνοι; ἠρώ-

τησε φαιδρῶς ὁ ψευδὴς πλανόδιος πωλητής.

— Ὁ ἄνδρας μου δὲν εἶν' ἐδῶ, ἐψιθύρισεν ἡ μυλωθρός. Πρέπει νὰ τοῦ 'μιλήσω γιὰ νὰ 'ξέρω ἂν τοὔρχεται νὰ σὲ κρατήσῃ νὰ δειπνήσῃς καὶ νὰ πλαγιάσῃς. Ὡς τόσον πηγαίνω νὰ σοῦ ἀνεβάσω τὴν μποτίλια. Ἀφοῦ τὴν τελειώσῃς, ἠμπορεῖς ν' ἀφήσῃς ἐδῶ τὸ δέμα σου, καὶ νὰ πᾷς νὰ κοιμηθῇς ἐπάνω στὰ χόρτα ὡς νὰ γυρίσῃ ὁ Σωφάλ. Ἐ..ῆγε στὸ Κορβὲλ νὰ παραδώσῃ ἀλεύρια καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ παρὰ τὸ βράδυ. Ὁ Σωφὰλ εἶνε ὁ ἄνδρας μου.

— Συμφωνῶ σ' αὐτό, κυρὰ Σωφάλ, ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης συνοικειούμενος μετὰ τῆς μέγαιρας καὶ ἀποκαλῶν αὐτὴν διὰ τοῦ ὀνόματός της.

Ταὐτοχρόνως, ἐναπέθεσε τὸ δέμα του ἐπὶ μεγάλης σωρείας κενῶν σάκκων, ἵνα λάβῃ κατοχὴν τῆς κλίνης, ἣν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἦτο προωρισμένος νὰ καταλάβῃ.

Καθ' ὃν καιρὸν ἠλευθεροῦτο τοῦ φορτίου του, ἡ γραία ἀπεμακρύνθη ὀλίγον καὶ ἔκρουσε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ σανίδωμα.

Ἡ καταπακτή, ἥτις εἶχεν ἤδη ἀνεῳχθῆ ὅτε ὁ Πιεδούσης εἰσῆλθεν, ἀνυψώθη καὶ ἡ πρὸς στιγμὴν ἐμφανισθεῖσα κεφαλή, ἐνεφανίσθη ἐκ νέου.

— Γιάκο! ἐφώνησεν ἡ Σωφάλ, μιὰ μποτίλια! ἀπὸ τὸ βουλομένο! κάνε γρήγορα.

— Ἀμέσως! ἀπήντησεν ὁ Γιάκος.

Καὶ διολισθήσας τετραποδητεὶ διὰ τῆς ὀπῆς, ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Πιεδούσης εἶδεν ὅτι ὁ εὐφυὴς οὗτος ὑπηρέτης ἔφερε τὴν ζητηθεῖσαν φιάλην καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἐν τῷ μύλῳ τῆς Ὑβὲτ τὰ σανιδώματα ἔχουσιν ὦτα.

— Ἀξιόλογα! ἀνέκραξε γελῶν. Ἐδῶ ὑπηρετεῖται κανεὶς στὴ στιγμή. Δὲν εἶνε ὅπως εἰς τὸ καπηλειὸ ποῦ ἐπῆρα ἕνα ρῶμι ὅταν ἐρχόμουν.

— Σὲ ποιὸ μέρος εἶνε αὐτὸ τὸ καπηλειό; ἠρώτησεν ἡ μυλωθρός, καθ' ὃν καιρὸν ἐξεπωμάτιζε τὴν φιάλην διὰ μεγάλης ψαλλίδος, ἥτις ἐκρέματο εἰς τὴν ζώνην της.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ ἠμπορέσω καλὰ νὰ σᾶς 'πῶ, ἀπήντησεν ὁ ὑποτιθέμενος πολίτης τοῦ Δελφινάτου. Εἶνε ἐπάνω στὸν δρόμον, μεταξὺ Παλαιζὼ καὶ Λογγιουμώ. Δὲν γνωρίζω τὸν τόπον, διότι εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ περνῶ ἀπ' ἐδῶ.

Τὸ πῶμα ὑπέκυψεν, ἡ κυρὰ Σωφὰλ ἐπλήρωσεν οἴνου μέγα κύπελλον ἐκ κασσιτέρου, ὅπερ εὑρίσκετο ἐπί τινος κενοῦ βαρελίου, καὶ προσέφερεν αὐτὸ εἰς τὸν Πιεδούσην, λέγουσα:

— Σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο κατέβηκες εἰς τὸ Παλαιζώ; Σ' ἐρωτῶ, γιατὶ ἔχω ἕνα ἐξαδελφο, ὁ ὁποῖος κρατεῖ ξενοδοχεῖο εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

— Τὸ ξενοδοχεῖο ποῦ ἐπλάγιασα δὲν ἔχει ὄνομα. Ἄ... ὄχι, ὀνομάζεται: «Ἀσκέπαστο». Ἐπλάγιασα ἐπάνω εἰς τὸ γρασίδι. Αὐτὸ κοστίζει εὐθηνότερα, καὶ δὲν εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ δείχνῃ τὰ χαρτιά του γιὰ νὰ κοιμᾶται σ' ἕνα κρεββάτι.

— Καὶ κανεὶς δὲν σ' ἐρωτᾷ ποῦ πηγαίνεις; εἶπε χαμηλοφώνως ἡ μυλωθρός.

— Ὤ! κανείς. Ὅταν ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα, ἂν ὁ δήμαρχος θελήσῃ νὰ μάθῃ ἀπὸ ποῦ ἐπέρασα ὅταν ἔκανα τὸν γῦρό μου, ὅπου καὶ ἂν γράψῃ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε, διότι δὲν σταματῶ ποτὲ μήτε εἰς τὰς πόλεις, μήτε εἰς τὰ χωρία. Εἰς τὴν ὑγειά σας, κυρὰ Σωφάλ.

Ὁ Πιεδούσης εἶχε τοὺς λόγους του ἵνα εἴπῃ τὸ ψεῦδος τοῦτο, ἡ δὲ γραία εἶχεν ἐπίσης ἀναμφιβόλως τοὺς ἰδικούς της ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ.

Ἡ ἀπάντησις ἐφάνη εὐαρεστήσασα αὐτήν.

Τὸ σύνοφρυ πρόσωπον αὐτῆς ἐφαιδρύνθη ὀλίγον, καὶ εἶπε διὰ τόνου σχεδὸν ἀβρόφρονος:

— Πάρε τὴν μποτίλια, παιδί μου, καὶ πήγαινε νὰ τὴν τελειώσῃς ἐπάνω στὰ χόρτα. Ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὸ νερό, εἶνε μιὰ θέσι καλὴ γιὰ νὰ κοιμηθῇ κανεὶς ἀπὸ κάτω στὰ δένδρα. Ὁ Γιάκος θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ φωνάξῃ 'σὰν γυρίσῃ ὁ ἄνδρας μου.

— Εἶσαι πολὺ καλή, κυρὰ Σωφάλ· τὸ κρασί σας δὲν εἶνε χαλασμένο διόλου. Ἀπόψε, ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνο, θὰ μοῦ κάμετε τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὸ δοκιμάσετε μαζύ μου. Ὡς τόσον, πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ λιγάκι.

Ταῦτα εἰπών, ὁ Πιεδούσης ἄφησε τὴν μέγαιραν νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ Γιάκο, καὶ ἐξῆλθε, χωρὶς ὅμως νὰ λησμονήσῃ τὴν φιάλην του.

Εὑρεθεὶς ἐκτὸς τοῦ μύλου, ὥδευσε βραδέως πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος.

Ἵνα φθάσῃ ἐκεῖ ὤφειλε νὰ διέλθῃ πυκνὴν σειρὰν δένδρων, πεφυτευμένων ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ.

Ὤδευσε διὰ τῆς ξυλίνης γεφύρας, καὶ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ μύλου.

Οἱ τροχοὶ δὲν ἐστρέφοντο, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ σανίδες τοῦ φράκτου ἦσαν ἀνηρτημέναι, τὸ ὕδωρ ἔρρεεν ἐντὸς τοῦ αὐλακος, ὃν τοῖχος ἐχώριζεν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ πράκτωρ παρετήρησε διερχόμενος ὅτι ὁ τοῖχος οὗτος ἐφαίνετο νεωστὶ κατεσκευασμένος, καὶ ὅτι εἶχον τοποθετήσει ἐκεῖ σύστημα φραγμοῦ λίαν ἀσύνθες.

Ὡμοίαζε μᾶλλον πρὸς ὑδροφράκτην, καὶ ὑπῆρχον φραγμοὶ διὰ σανίδων καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα.

Κλείοντες, πρῶτον τὰς ἐπάνω σανίδας, καὶ εἶτα τὰς κάτω, ἀπεξήραινον ἐντελῶς τὸν αὐλακα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κύριος Λεκὸκ εἶδε τὸν Γιάκο ὠρύττοντα λάκκον.

Ἀναρτῶντες αὐτὰς καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν, καθίστων ρεῦμα ταχύ, τὸ δὲ ὕδωρ διατηρεῖτο εἰς ἰσοσταθμίαν.

Ἀναρτῶντες τὰς πρὸς τὰ ἄνω σανίδας καὶ κλείοντες τὰς πρὸς τὰ κάτω, τὸ ὕδωρ ἀνήρχετο μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ τοίχου τοῦ διαχωρίσματος, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπώσει, οἱ τροχοὶ θὰ εὑρίσκοντο μέχρι τῶν δύο τρίτων βυθισμένοι ἐν τῷ ὕδατι.

Ὁ Πιεδούσης ἔλαβεν ὑπ' ὄψει πάσας τὰς λεπτομερείας ταύτας, παρετήρησε δ' ἐπίσης ὅτι ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς κατοικίας τῶν μυλωθρῶν μακρὰ καὶ στενὴ ὀπή, εἶδος φυσητηρίου, τεθειμένου ὡς ἔγγιστα ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ ἄξονος ἰσοστάθμης.

Εἶτα, μὴ θέλων νὰ φανῇ ὅτι παρατηρεῖ μετὰ πολλῆς προσοχῆς, προὐχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ ἠκολούθησε τὸ ρεῦμα τῆς Ὑβέτ.

Μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς τὴν πυκνὴν σειρὰν τῶν δένδρων, ἣν τόσον ἀβροφρόνως συνέστησεν αὐτῷ ἡ κυρὰ Σωφάλ.

Τὸ μέρος ἦτο, πράγματι, κατάλληλον δι' ὕπνον, ἤρκει μόνον νὰ μὴ ἤθελε βραδύνει τις μέχρι τοῦ λυκαυγοῦς.

Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ ἀχλύς, ἥτις ὑψοῦται ἐπὶ τῶν ὑγρῶν πεδιάδων, θὰ ἦτο λίαν νοσώδης, ἀλλ' ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, τὸ μέρος ἦτο θαυμάσιον πρὸς ἀνάπαυσιν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ κοιμηθῶσιν ἢ νὰ ρεμβάσωσιν ἠδύναντο νὰ κατακλιθῶσιν ἐκεῖ, ἐπὶ χλοερᾶς κλιτύος, προστατευομένης ὑπὸ δροσερᾶς σκιάδος.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις δὲν εἶχεν ὄρεξιν οὔτε νὰ κοιμηθῇ οὔτε νὰ ρεμβάσῃ, ἐξηπλώθη ἐκεῖ, ἤναψε τὴν πίπαν του καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ πανταχόθεν.

Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ προσέβαλλε τὰ βλέμματά του, ἦτο ἄνθρωπος ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ στηρίγματος ἑνὸς φεγγίτου τῆς στέγης, ὅστις ἐκράτει μὲ τὰς δύο χεῖρας τηλεσκόπιον ἐστραμμένον πρὸς τὰς κοιλάδας τῆς Ὄργης καὶ πρὸς τὸ δάσος τοῦ Σεκινύ.

[Ἕπεται συνέχεια]. Χ. Καλαϊσακης

ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Ἀδύνατον, εἶπε. Θὰ πλανᾶσθε.

— Δὲν πλανῶμαι διόλου, ἀντεῖπεν ὁ Ὁράτιος. Ἐπαναλαμβάνω ἐκεῖνο, ὅπερ ἤκουσα παρὰ τοῦ ἰδίου θυρωροῦ σας, ὅστις ἐφοβήθη νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ, φόβῳ μὴ τὴν ἀνησυχήσῃ. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ γυνὴ αὕτη ἔσχε τὴν αὐθάδειαν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν διεύθυνσίν σας εἰς τὴν παραλίαν ὅπου εἴχετε μεταβῇ, κυρία, ἀλλ', ὡς ἐννοεῖται οἴκοθεν, ὁ θυρωρὸς ἠρνήθη νὰ τῇ δώσῃ ταύτην.

— Ἀκούεις, Ἰούλιε; εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Οὐδεμία ἔκφρασις ὀργῆς ἢ στενοχωρίας ἐξεδηλώθη ἐν τῷ Ἰουλίῳ, τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνέφαινε μόνον λύπην βαθεῖαν.

— Μὴ ἀνησυχῆτε, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε μετ' ἄκρας πραότητος εἰς τὴν θείαν του. Ἐὰν εἰς τὸ μέλλον ἐπειρᾶτο νὰ ἐνοχλήσῃ

ὑμᾶς ἢ τὴν δεσποινίδα Βράδον, δύναμαι νὰ τὴν ἐμποδίσω παραχρῆμα.

— Πῶς ; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Πῶς τῇ ἀληθείᾳ ; ἐπανέλαβε καὶ ὁ Ὁράτιος. Ἐὰν τὴν παρεδίδομεν εἰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας θὰ ἐγινόμεθα τὸ ἀντικείμενον δημοσίου σκανδάλου.

— Ἐνήργησα τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ ἀποφύγωμεν πάντα κίνδυνον σκανδάλου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος.

Καὶ καθ' ὅσον ὡμίλει, κατὰ τοσοῦτον ἡ ὀδύνη, ἐξ ἧς ἔπασχεν, ἐξεδηλοῦτο ἐμφαντικώτερον ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

— Σήμερον ἀκόμη πρὶν ἢ ἔλθω ἐνταῦθα, ἔσχον ἰδιαιτέραν συνεννόησιν μετὰ τοῦ ἀστυνόμου τοῦ διαμερίσματος καὶ ἐλήφθησαν μέτρα τινὰ εἰς τὸν γειτονικὸν σταθμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἂν ἐπιδοθῇ ἕν μου ἐπισκεπτήριον, ἀμέσως εἰς ἔμπειρος ἀστυνομικὸς πράκτωρ, φέρων πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, θὰ παρουσιασθῇ εἰς ὁποῖον δήποτε μέρος, ὅπερ ἤθελον τῷ ὑποδεικνύει ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου μου σημειώσει, ὅπως ἀπαγάγῃ ἡσύχως τὴν γυναῖκα ταύτην. Ὁ ἀστυνόμος θ' ἀκούσῃ τὴν κατηγορίαν ἐν τῷ γραφείῳ του καὶ θ' ἀναγνωρίσῃ, ἐπὶ ταῖς ἀποδείξεσι, τὰς ὁποίας δύναμαι νὰ τῷ παράσχω, ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις της. Καὶ τότε, τῇ γνωμοδοτήσει ἐπισήμου ἰατρικῆς ἀρχῆς, θὰ γίνῃ ἡ δέουσα ἀναφορὰ καὶ δυνάμει τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου θὰ τὴν ἐγκλείσωσιν εἴς τι κατάστημα, ἐὰν πρέπει νὰ ἐγκλεισθῇ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ καὶ ὁ Ὁράτιος ἐθεώρουν ἀλλήλους ἔκπληκτοι.

Κατὰ τὴν γνώμην των, ὁ Ἰούλιος ἦτο ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ κόσμῳ ἱκανὸς νὰ λάβῃ ἀπόφασιν ὅσῳ ἄλογον τόσῳ αὐστηράν, ὡς αὐτήν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπέμεινε.

— Διατί νὰ μανθάνω πάντα ταῦτα τώρα ; ἠρώτησε. Διατί δὲν μοὶ ὡμίλησες πρὸ ὀλίγου περὶ τῶν ληφθέντων τούτων προφυλακτικῶν μέτρων ;

Ὁ Ἰούλιος ἀπεκρίθη μετ' εἰλικρινείας καὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε θλίψεως:

— Διότι ἤλπιζον, θεία μου, ὅτι δὲν θὰ ἐπαρουσιάζετο ἀνάγκη προσφυγῆς εἰς τόσον αὐστηρὰ μέτρα. Μὲ ἀναγκάζετε ἤδη νὰ ὁμολογήσω ὅτι καὶ ὁ δικηγόρος καὶ ὁ ἰατρός, τοὺς ὁποίους εἶδον ἀμφοτέρους τὴν πρωΐαν ταύτην, σκέπτονται ὅπως καὶ ὑμεῖς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν πρὸς αὐτὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ κατὰ προτροπὴν αὐτῶν μετέβην παρὰ τῷ ἀστυνόμῳ. Μοὶ ἀπῄτησαν νὰ ὁμολογήσω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐκδρομῆς μου πρὸς συλλογὴν πληροφοριῶν. Μήπως ἔμαθόν τι ἐκεῖ, ὅπερ νὰ μή μοι ἀποδεικνύῃ ὅτι τὸ λογικὸν τῆς δυστυχοῦς ταύτης εἶνε τεταραγμένον ; Εὑρέθην ἠναγκασμένος ἐξ ἁπλουστάτης φιλαληθείας νὰ συμφωνήσω ὅτι εἶνε πράγματι παράφρων, καὶ συνεπῶς νὰ λάβω ὅλας τὰς προφυλάξεις ὅσας ἔκριναν ἀναγκαίας ὁ δικηγόρος καὶ ὁ ἰατρός. Ἔπραξα ἓν καθῆκον, ἀκουσίως μου καὶ μετὰ λύπης μου. Εἶνε ἀδυναμία τοῦτο ἴσως, ἀλλὰ τὸ ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἀντέχω εἰς τὴν σκέψιν χρήσεως σκληρῶν μέσων κατὰ τῆς δυσμοίρου ἐκείνης ὑπάρξεως. Ἡ παραφροσύνη της εἶνε ἄπελπις, ἡ δὲ κατάστασίς της τόσον ἀξία οἴκτου.....!

Ἡ φωνή του ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἔλαβε τὸν πίλον του.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ Ὁράτιος, μειδιῶν εἰρωνικῶς, ἐπλησίαζε τὴν ἑστίαν ὅπως θερμανθῇ :

— Ἀπέρχεσαι, Ἰούλιε ; τῷ εἶπεν.

— Θέλω νὰ ἴδω τὸν θυρωρόν σας. Ἔχω νὰ τῷ εἴπω μίαν λέξιν καὶ θέλω νὰ τὸν ὁδηγήσω νὰ λάβῃ τὰς προφυλάξεις του, ἐὰν τυχὸν ἐπανέβλεπεν ἐκείνην...

— Θὰ ἐπανέλθῃς ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ προσέθηκε σιγαλά, πολὺ σιγαλά, ὥστε μόλις ἤκουσεν ὁ Ἰούλιος τὴν φωνήν της ὡς ψίθυρον.

— Διὰ λόγον ὃν ἔχω, Ἰούλιε τῷ εἶπε, πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἀπέλθῃς τοῦ οἴκου μου τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶ, θεία μου, πρὶν ἢ βεβαιωθῶ περὶ τῆς ἡσυχίας σας. Ἐὰν ὑμᾶς ἢ τὴν θετὴν θυγατέρα σας ἠνώχλει ἢ ἐτρόμαζεν ἐκ νέου ἡ δυστυχὴς ἐκείνη, ἔχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι τὸ ἐπισκεπτήριόν μου θ' ἀποσταλῇ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμόν, ὅσον καὶ ἂν τοῦτο μὲ καταλυπῇ.

Καὶ ἐταπείνωσεν ἤδη καὶ οὗτος τὴν φωνήν, ὅπως προσθέσῃ :

— Συγχρόνως, μὴ λησμονῆτε τί σᾶς ἐξωμολογήθην πρὸ μικροῦ ὅταν ἤμεθα μόνοι. Ἐξ οἴκτου πρὸς ἐμέ, μὴ μὲ ἀφήσετε νὰ ἐπανίδω τὴν δεσποινίδα Βράδον οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον εἰ δυνατόν... Θὰ σᾶς ἐπανεύρω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο ;

— Μάλιστα.

— Μόνην ;

Καὶ εἰς τὴν λέξιν ταύτην ἐνυπῆρχεν ἄπειρος δύναμις ἐκφράσεως, ὡς καὶ εἰς τὸ βλέμμα του, θεωροῦντος αὐτήν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὸν ἐννόησε.

— Τόσον λοιπόν, πραγματικῶς, ἐρᾶσαι τῆς Χάριτος ; ἐψιθύρισεν.

Ὁ Ἰούλιος ἔθηκε τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς θείας του καὶ διὰ πῆς ἑτέρας τῇ ὑπέδειξε τὸν Ὁράτιον, ὅστις τοῖς εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα καὶ ἀνεκάθητο ἐν τινι κλιντῆρι μὲ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ πυροστάτου.

— Λοιπόν ; εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Λοιπόν, ἀπήντησεν ὁ Ἰούλιος, πικρῶς μειδιῶν καὶ δακρύων, οὐδέποτε ἐφθόνησα ἄνθρωπον, ὅσον ἐφθόνησα αὐτὸν ἐκεῖ.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

ΙΔ'

Γυναικὸς ἔλεγχοι.

Ὁ Ὁράτιος, ἀφοῦ ἔκρινεν ὅτι ἐθέρμανεν ἐπαρκῶς τοὺς πόδας του, ἠγέρθη, ἐστράφη καὶ εἶδεν ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχε μείνει μόνη μετ' αὐτοῦ.

— Δύναμαι νὰ ἴδω τὴν Χάριτα ; ἠρώτησε.

Ὁ οἰκεῖος τόνος, μεθ' οὗ ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησίν του, οἰκειότης, δι' ἧς ἐνόει νὰ ἐξαγγείλῃ τὰ ἐπὶ τῆς Χάριτος δικαιώματά του, ἐτάραξε τὴν Λαίδην Ζάνετ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς της συνέκρινε τότε τὸν Ὁράτιον πρὸς τὸν Ἰούλιον.... πρὸς μεγίστην τοῦ πρώτου ζημίαν.

Ὁ Ὁράτιος ἦτο πλούσιος, ἦτο εὐγενής, ἀπόγονος εὐγενῶν καὶ ἔχαιρεν ἀκηλίδωτον φήμην.

Ἀλλὰ τίς τῶν δύο εἶχεν εὐρωστότερον ἐγκέφαλον ; τίς εἶχε μεγαλειτέραν καρδίαν ; τίς τῶν δύο ἦτο ἀληθῶς ἀνήρ ;

— Οὐδεὶς δύναται νὰ τὴν ἴδῃ λοιπόν, ἀπήντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Οὔτε ὑμεῖς αὐτός !

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦτο ζωηρὰ καὶ ὑπενέφαινε καί τινα εἰρωνείαν.

Ἀλλὰ τίς νέος τῆς ἐποχῆς μας ὅπως-δήποτε μόνον καλῶς ἔχων καὶ ἐπαρκῶς πλούσιος.... δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἑαυτὸν ὅπως ἐννοήσῃ ἢ καὶ μόνον ὑποπτεύσῃ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν εἰρωνεύωνται ;

Ὁ Ὁράτιος, μετ' ἐξαιρέτου λεπτότητος, ἠρνήθη ἁπλούστατα νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ τῷ εἶχεν ἀπαντήσει.

— Θέλετε νὰ εἴπητε, ὅτι ἡ δεσποινὶς Βράδον κοιμᾶται ; ἠρώτησεν.

— Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι ἡ δεσποινὶς Βράδον εὑρίσκεται εἰς τὸν κοιτῶνά της. Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι δὶς ἐπειράθην νὰ τὴν πείσω ὅπως ἐνδυθῇ καὶ κατέλθῃ.... καὶ ὅτι αἱ ἀπόπειραί μου ἔμειναν ἀτελεσφόρητοι. Θέλω νὰ εἴπω ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ ἡ δεσποινὶς Βράδον ἠρνήθη νὰ κάμῃ χάριν *ἐμοῦ*, δὲν εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ τὸ πράξῃ χάριν *ὑμῶν*....

Δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἄπειρα «θέλω νὰ εἴπω» ὅπως ἐκσφενδονίσῃ κατὰ τοῦ Ὁρατίου, διότι, ἐλαφρὸς θόρυβος, ἀκουσθεὶς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἔπληξε τὰς ἀκοάς της ἀφιχθεὶς διὰ τῆς ἡμιηνεῳγμένης θύρας καὶ διέκοψε τὸν λόγον ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Καὶ ὁ Ὁράτιος ἐπίσης εἶχεν ἀκούσει.

Ἦτο θροῦς μεταξίνης ἐσθῆτος ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς βιβλιοθήκης.

Ποία εἶνε ἡ τάσις παντὸς γνησίου Ἄγγλου ὑπερτριακονταετοῦς, ὅταν ἀπροσδόκητον γεγονὸς ἐπέρχεται ἀνελπίστως, καὶ διστάζει ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ ἐὰν εἶνε πραγματικόν ;

Ἡ τάσις αὕτη ἡ ὁλεθρία εἶνε νὰ προτείνῃ στοίχημα. Δὲν θὰ διστάσῃ περισσότερον νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν τάσιν ταύτην, ὡς δὲν διστάζει ὀλιγώτερον νὰ σκοπεύσῃ διὰ τῆς ῥάβδου ἢ καὶ τοῦ ἀλεξιβροχείου του, ἐν ἐλλείψει τυφεκίου, ὅταν ἐνῷ περιπατεῖ βλέπει πρὸ αὐτοῦ ἱπτάμενον πτηνόν.

— Πόσα στοιχηματίζετε, κυρία, ὅτι δὲν εἶνε ἡ Χάρις, ἥτις ἔρχεται ; ἀνέκραξεν ὁ νέος.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ οὐδ' ἐφάνη διόλου ὅτι ἐπρόσεξεν εἰς τὴν πρότασιν ταύτην.

Ἡ προσοχή της προσηλοῦτο ἀδιασπάστως ἐπὶ τῆς θύρας τῆς βιβλιοθήκης.

Ὁ θροῦς τῆς ἐσθῆτος ἔπαυσεν ἐπί τινα στιγμήν.

Τὸ θυρόφυλλον τῆς θύρας ἠνοίχθη ἡσύχως καὶ ἡ ψευδὴς Χάρις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Ὁράτιος ὥρμησε πρὸς αὐτήν... εἶχε τόσα πράγματα νὰ τῇ εἴπῃ ... ἀλλ' ἔστη ἀποτόμως καὶ ἄναυδος πρὸ τῆς μεταβολῆς ἣν παρετήρησεν ἐπελθοῦσαν εἰς τὴν μνηστήν του ἀπὸ τῆς τελευταίας φορᾶς καθ' ἣν τὴν εἶδε.

Τρομερὰ ἀγωνία ἐφαίνετο ὅτι ἐβάρυνε διαρκῶς ἐπ' αὐτῆς.

Ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἔζη πλέον αὐτή, ἀλλ' ἡ σκιά της.

Ἐβάδιζε μετὰ παραδόξου βραδύτητος καὶ ὁμίλει μόλις καὶ σιγαλότατα.

Δι' ὅλους, ὅσοι τὴν εἶχον ἴδει πρὸ τῆς ὁλεθρίας ἀφίξεως τῆς ἐκ Μαγχαΐμ ξένης, ἦτο ἡ σκιά, τὸ φάσμα, τὸ ὑπόλοιπον ζῶν μέρος τῆς νεάνιδος καὶ οὐχὶ ἡ νεᾶνις αὐτὴ ἡ ἰδία.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ πρότερον θέλγητρον ἐπέζη μεθ' ὅλα ταῦτα ζωηρῶς ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ἡ στάσις τῆς κεφαλῆς της καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν της, ἡ λεπτὴ ἁρμονία τῶν χαρακτηριστικῶν της καὶ ἡ φυσικὴ χάρις καὶ τῆς ἐλαχίστης κινήσεώς της . . . ὅλη αὕτη ἡ ἀπαράμιλλος καλλονή, τὴν ὁποίαν ἡ ὀδύνη δὲν ἠδυνήθη νὰ διαφθείρῃ καὶ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος εἶνε ἀνίσχυρος νὰ μαράνῃ, ἀπετέλουν τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο πλάσμα ὅπερ ἐγνωρίσαμεν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν καὶ ἔλαβεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς της μετὰ τρυφερότητος.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητόν μοι τέκνον, τῇ εἶπε. Κατήλθετε ὅπως μ' εὐχαριστήσετε;

Ἡ ψευδὴς Χάρις ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὡς ἵνα δείξῃ ὅτι τοῦτο ἦτο ἀληθές.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, δεικνύουσα αὐτῇ τὸν Ὁράτιον διὰ τοῦ δακτύλου, ἐπεῖπεν :

— Εἶνε ἐδῶ κάποιος, ὅστις ἔχει μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς ἴδῃ, Χάρις.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἤγειρε τὴν κεφαλήν. Διέμενεν ἄναυδος κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κρατοῦσα προσηλωμένους ἐπὶ μικροῦ κανίστρου ἐργοχείρων κρεμαμένου ἀπὸ τοῦ βραχίονός της καὶ περιέχοντος κεχρωματισμένα μαλλία.

— Εὐχαριστῶ, Λαίδη Ζάνετ, εἶπεν ἐν ἀτονίᾳ, εὐχαριστῶ, Ὁράτιε.

Ὁ Ὁράτιος διεπέρασε τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν ἰδικόν της καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ ἀνάκλιντρον.

Ἐκείνη ἔτρεμεν ὅλη καθήσασα καὶ προσέβλεψε γύρω της.

Πρώτην φορὰν ἐπανέβλεπε τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου ἀφ' ἧς εἶχε συναντηθῆ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀναστᾶσαν.

— Καὶ ἤδη εἴπατέ μου, διατί ἤλθετε ἐνταῦθα, ἀγαπητόν μοι τέκνον, ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Ἡ αἴθουσα εἶνε θερμοτέρα καὶ εὐχαριστοτέρα.

— Εἶδον ἀμάξας εἰς τὴν θύραν καὶ ἐφοβήθην μήπως εὕρω ἐπισκέπτας εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὡμίλει αὕτη ἀκόμη, ὅτε εἰσελθὼν ὑπηρέτης τις ἀνήγγειλεν ὅτι εἶχον ἔλθει ἐπισκέπται.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνέπεμψε στεναγμὸν πλήξεως.

— Πηγαίνω ν' ἀπαλλαγῶ τὸ ταχύτερον τῶν ὀχληρῶν τούτων ἀνθρώπων, εἶπεν ὑποτασσομένη εἰς τὰς περιστάσεις. Καὶ σεῖς, Χάρις, τί μέλλετε νὰ πράξητε ;

— Θὰ μείνω ἐνταῦθα ἐὰν ἐπιτρέπετε.

— Καὶ ἐγὼ θὰ τὴν συντροφεύσω, προσέθηκεν ὁ Ὁράτιος.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐδίσταζεν εἰσέτι.

Εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν ἀνεψιόν της νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου ὅταν θὰ ἐπανήρχετο οὗτος εἰς τὸν οἶκον καὶ νὰ τὸν ἴδῃ μόνη.

Θὰ τῇ ἀπέμενεν ἐπαρκὴς χρόνος ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν ὀχληρῶν ἐπισκέψεων καὶ ἐγκαταστήσῃ εἶτα ἐν τῇ κενῇ αἰθούσῃ τὴν θετὴν θυγατέρα της πρὶν ἢ ἐπιστρέψῃ ὁ Ἰούλιος, ὅστις δὲν ἐχρειάζετο ἢ μόνον δέκα λεπτὰ διὰ νὰ εὕρῃ τὸν θυρωρὸν καὶ τῷ δώσῃ τὰς ὁδηγίας του ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐσκέφθη ὅτι τῇ ἔμενεν ἀρκετὸς χρόνος. Ὅθεν ἐχαιρέτισε διὰ συμπαθοῦς κινήσεως τῆς κεφαλῆς τὴν Μέρσην καὶ τὴν ἀφῆκε μόνην μετὰ τοῦ μνηστῆρός της.

Ὁ Ὁράτιος ἐκάθησεν ἐν τῇ κενωθείσῃ θέσει τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἠγάπα τὴν Μέρσην καὶ τῇ ἦτο ἀφωσιωμένος, καθ' ὅσον ἐνέκειτο εἰς τὴν φύσιν του ν' ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀφοσιῶται εἰς ζῶν πλάσμα ἕτερον ἢ αὐτὸς οὗτος.

— Θλίβομαι βλέπων πόσον ὑπεφέρατε, εἶπε, καὶ εἰλικρινὴς ὀδύνη ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἐνῷ παρετήρει τὴν Χάριτα. Προσπαθήσατε νὰ λησμονήσητε ὅ,τι συνέβη.

— Προσπαθῶ νὰ τὸ λησμονῶ. Καὶ σεῖς ; σκέπτεσθε τὸ συμβάν ;

— Ὦ! λατρευτή μου! εἶναι τόσον ἄξιον περιφρονήσεως τοῦτο, ὥστε δὲν ἀξίζει κἂν τὸν κόπον νὰ τὸ ἀναπολῇ τις.

Ἐκείνη ἔθηκε τὸ κάνιστρόν της ἐπὶ τῶν γονάτων της, οἱ δὲ ἰσχνοὶ δάκτυλοί της ἤρχισαν μηχανικῶς νὰ σύρωσιν ἐξ αὐτοῦ μαλλίνας κλωστάς.

— Εἴδετε τὸν Ἰούλιον Γκραΰ ; ἠρώτησεν αἰφνιδίως.

— Μάλιστα.

— Τί σᾶς εἶπε περὶ τοῦ συμβάντος ;

Ἐθεώρει τὸν Ὁράτιον, πρῶτον ἤδη, μετ' ἐπιμόνου καὶ παραδόξου προσηλώσεως.

Ὁ Ὁράτιος κατέφυγεν εἰς ψεῦδος.

— Δὲν ἐζήτησα τὴν γνώμην τοῦ Ἰουλίου, εἶπεν.

Ἐκείνη ἐταπείνωσεν ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνεστέναξεν, ἐσκέφθη... καὶ ἔκαμε νέαν ἀπόπειραν.

— Διατί ὁ κύριος Ἰούλιος Γκραΰ δὲν ἦλθεν ἐνταῦθα πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος ; ἐξηκολούθησεν. Οἱ ὑπηρέται λέγουσιν ὅτι μετέβη εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἶνε ἀληθές ;

[Ἕπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδροικῶν τελῶν].

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνο λη. δρ. 3. (3,30)

«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Λίκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1,50 [2]

«Ἡ Ὡραία Παρισινή» ..... λεπ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίσση (τόμοι 10) ..... Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail ..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου ..... Δρ. 3 [3.30]

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. ..... δρ. 1 (1,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ ..... Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου ..... Δρ. 1 [1.20]

Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα ..... » 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρίμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ.Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. ..... 1,50 (1,60).

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἤτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἔκδοσις δευτέρα, ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2 ..... Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἡρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, ἐς δύο ὀγκώδεις τόμους ..... Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

« Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς ..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα τόμοι 2) ..... δρ. 4 (4,30)

«Αἱ τίμιαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adeeme Achard ..... Λεπτ. 75[90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ..... Δραχ. 2 [2.20]

«Ὑπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] ..... Δρ. 4 [4.20-

«Κωμῳδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα . . Δρ. 1.50 [1.70]

«Παλαιαὶ Ἁμαρτίαι» λυρικὴ συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου ... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοὰρ ..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη ..... Δρ. 7 (8)

«Ζίλ Βλὰς» μυθιστόρημα ..... Δρ. 5 (6)

«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20]

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9